

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ, ШАЛЕ И Т. Д.

Година IV.

У Новом Саду, 20. фебруара 1881.

Број 5.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Црну Гору и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien II. Praterstrasse 67. — Претплата и све, што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Нађите ми...

Нађите ми једног миша,
Ма у коме света крају,
Ког је мајка одгурнула
Да га мачке — васпитају.

Нађите ми једну муву,
Која памти таквих брука
Да ју отац, да ју мајка
Слали у „лер“ код наука.

Нађите ми једно зече
Било горе, било доле
Ко је отац, мајка-л' шаље
Да му хрти мозак соли.

Нађите ми то голупче,
Које ј' икад слала мати:
Иди, чедо у јастребе,
Они ће те васпитати.

Нађите ми једну овцу,
— Овца ј' барем ћуди млаке,
Која ј' слала јатње своје
На науке у курјаке.

Нађите ми где кокошку,
— Доста ми је једна сама,
Која ј' слала пилад своју
У клостере лисицама.

Та један ми пример дајте
Да је зверка тако крута, —
И ја ћу вам рећи хвала
Четрдесет и два пута.
Вамбус.

Шетња по Новом Саду. LXVII.

Доле маску! Доле образину!
Прошле су месојеђе, настао је велики пост.
Сад је дакле наступило време, кад ваља маске
с лица скидати.

Боже мој, како човек са свим друкчији изгледа,
кад с отвореним, голим образом пред нама стоји.
Онај, који је још синоћ био Бизмарк са три
длаке на глави, моноклом у очима и великим о-
брвама, данас сав чупав седи на клупици и ши-
је чизме; онај, што је синоћ био неки дипломата и
тајно потписивао неке адресе и тужбе, сад кад му
је маска скинута седи сам у својој соби и пије фу-
тошког шилера; онај, који је јуче ишао по сокаци
на коњу са ђенералским тророгим клубуком, ено га
данас где тестери дрва и тестериће две недеље да-
на, док не намири трошак, што га је имао око сво-
га костима и ларве; она што је обучена била синоћ
као шпањолска краљица мора данас да риба и ју-
черашње и данашње прљаве судове; она амазонка, што
је синоћ онако гордо око себе „взор“ свој бацала
и са стрелом у очима и о рамену поносито по по-
зоришној нашој дворани шетала, данас пере басама-
ке и паје собу; синоћњег Амора цитирају данас у
полицију, што је ранио не само нечије срце, него
и флашом нечију главу раскрвавио; јучерањи цар
Душан продаје данас по вароши перече — три но-
ве пар — које су међутим тако тврде, као да су
зајста из Душанова доба; онај, што је синоћ као
цар Вилхелмо заповедао милијонима и данас ено се-
ди на највишем месту на колима и држи узде
— не владарске — него кочијашке; синоћње Цвет-
девојче, што је по дворани цвеће раздавало, да-
нас стоји на капији, где јој неко Сабља-момче
кур прави и кокицама је части; многа синоћња Ве-
нера, која је на маскибалу цепаала срца, данас је
ено, где цепа дрва код коморе, и т. д.

Но има их, који су остали и после демаскирања досљедни: многа, која је на балу „куварицу“ престављала, задржала је исту улогу и после тога; многи синоћњи „ђаво“ није ни данас постао анђеоло; неки, који су синоћ хитно и поносито по дворани ходили и лепе комплименте правили, остали су и данас бербери, келнери и писмоноше; неки, који је јуче плаветним појасом био опасан — и данас има таки исти појас, само није више опасан, дакле му тајна маска није ништа вредила ни на њему какве промене учинила.

Сад дакле настаје велики пост. И то за чудо баш сада почетком пролећа, кад се тела д и јагњад рађају, кад се Дунав крави, да се може свакојака масна риба лакше ловити, кад се и иначе дивље животиње, које су све од меса, лакше лове, јер се ловци не мрзну од зиме, и кад су људи продали сво жито (за посне резанце и ваљушке) и мекиње (за киселицу); кад су Сремци продали шљиве и јабуке; кад је уопште нестало посних јела, а јављају се нова мрсна, а до нове хране пољске и до новог воћа има још доста оваца да се ојагње и много рибе Дунавом да прође!

С тога ми јако бриге задаје, како ће наши калуђери и попови да набављају посна јела, кад се све већ омакло и преко зиме појело, а они ваља да својим лепим примером вама предходе, као што су и приликом потписивања адресе, јер најпре су као што знамо они написали и потписали шта су они знали и умели, а тек после смо ми написали и потписали, шта смо ми знали и умели, и како смо се у тој ствари разбирали. Ако нисмо баш умели као што би требало, а они нека причекају, ми ћемо већ надокнадити још оно што фали. Ту нека се не боје поста и оскудице.

Но колико је наступајући пост мало незгодно време, толико опет с друге стране има и своје пријатности. У пост нема женидбе и удадбе (осим у позоришту); нема „Беседа“, на које се ишту добровољни прилози, из којих смо једва испливали; нема „балова“, за које смо морали нашим женама и кћерима нове хаљине куповати; нема (код спротиве) претоварених стомака; настаје уживање у слушању предика против капутлија; новинарске лажи не смеју да буду масне него посне, па нису тако отужне и т. д.

Ми новосађани имали смо прошлих месојећа, поред осталих забава, као балова, беседа, моба за чешљање перја и т. д., још и скупштину мађарске „Слободоумне странке“ ради договора о избору посланика. Ова странка да би била што јача истакла је наједанпут четири кандидата. Ми Срби се владамо, као прави филозофи: ми само ћутимо и гледамо, но чим буде избор на прагу и чим увидимо да је већ доцкан, одмах ћемо се и ми почети договарати о наступајућем избору и један другог трдити, што смо тако „немарни.“

Аб.

Политичне дилетантерије.

(што и кичира политичном дилетанту.)

I.

Давно Грци спремају се
У големој тузи;
Гуркају се, нуткају се:
„Устанимо, друзи!“

То су чули прави Друзи,
И разумели су;
И ено их устали су
(А Грци — још нису).

II.

А шта ради Румунија
Сред данашњег мира?
Скањује се, да се краљевином
прокламира.

Ал за таку светковину
Таке земље младе,
Ћиње минће, — шапће опће, —
Треба и параде.

Зато с' чека грчка ватра,
Да скену озари, —
(То чекање, то гуркање
Добар изглед квари).

III.

„А у Босни? — А у Босни?
Пита неко с жаром.
Љубе руку, сви су здрави,
И све је по старом.“

IV.

„А шта Загреб?“ — ћути! ћути!
Ту је слава јака, —
Ту су кадри разоружат'
И мртва Деака.

Мађар иште, — Хрват вели:
„Па хајде да дамо!
Тако ћемо доказати,
Да нешто имамо!“

V.

А како је у Србија?
То бих радо знао.
Бонту вели: „Преизрја дно!“
— Лаза Костић: „Јао!“

VI.

У Берлину?! — хо, ту Бизмарк
Ведри и облачи;
Па још уз то и латински
Језик он тумачи.

Доказ'о је својеножно
(Баш као од дуга),
Да латинска реч: „министар“
Значи (његов) слуга.

VII.

Неки људи, фашинкаши,
Зборе на дивану:
„Како ј', опште, на Балкану
(Ил на Бал—канкану?)“

Ту ће бити само не знам
Које феле танца.
„Лојд“ к'о вели (јербо жели)
— Биће алијанса.

А Ш И К О В А Њ Е.

III.

Је ли икад когод запитао себе самог: кад је био сретан? Ја сам често стављао то питање себи и добијао сам врло разне одговоре. Али сви ти одговори нису ме задовољили, јер нисам никад наишао на праву језгру, на онај чисти, кратки и јасни одговор, који на мах расветљава таман и замршен положај. Бивало је да боме, да сам у борби или у сласти живота заборављао на то питање, али кад год сам био сам а мени изникне пред очи и неодољивом ме снагом и примамљивошћу навађа да о њему промишљам. Ја сам му следовао радо и за тили часак уплео сам се у лавиринт његова садржаја. Час лагано, час нагло ишао сам трагом моје прошлости и заустављао се помало или подуже код ког положаја или које личности. Није тај посао био лак или пријатан, шта више, наилазио сам на тренутке, који ми ни мало нису годили, и за које бих — можда — волео, да их нисам, ни проживио.

Ко тражи тај и нађе, и све се даје постићи, само треба за тим бити. Тако сам на послетку нашао и ја одговора на моје питање, и што сам о њему више премишљао, све ми је јачао и добијао сигурнији и пластичнији облик. Ја сам се томе радовао али уједно ме је спопала и нека слутња, као да ћу морати многе тренутке, за које сам држао да су ми сретни, брисати, ставити их у ред обичних тренутака, који се појављују у свако доба. Али они тренутци, који су тако пречишћени заостали, искочили су тим сјајније и пуније на површину, ја сам радо жртвовао онај излишан број и задовољно сам гледао на заостале тренутке, који су ми тек сад били драги и мили.

Па кад су ти тренутци управо наступили? Кад сам био дакле право сретан? Шта је у опште права срећа? Одговор на та питања биће можда гдекојем чудан, али то не побија његову вредност, шта више, ако се тај исти озбиљније замисли, мораће се сложити самном, јер ће наићи на просту истину а та је свагда у први мах чудна, јер је проста, јер

је истина. Да изречем дакле тај одговор. Свака је срећа: — први пут.

Ја чисто видим, како се многи смеши; али тај нек ми искрено каже, да ли је — ма у чему — уживао по други пут тако, као што је уживао први пут. Ја сам скроз уверен, да то није, јер опетовање не може тако надражити, већ просто с тога што — није ништа ново, што се већ догодило, што је, једном речи, опетовање. Уживање је можда тако исто, али знамо у напред како ће се довршити, па и не грамзимо тако, да га до краја сазнамо, не занима нас, не интересује нас више тако, као кад смо га се први пут, чисто несигурно, латили и придржавали.

Помислимо само код девојке на прву дугачку хаљину, на прву игранку; код момка на први самосталан, свестан корак; код обоје на први пољубац! Помислимо код матере на први осмех чеда њена; код оца на први јасан знак присутне свести у сина његова! Код песника на прву штампану песму његову; код вртара на први плод са воћке, коју је сопственом руком садио; код ћака на први документ, на прву улазницу у напреднији живот, на сведоштво зрелости! Та стотину примера бих могао навести у потврду изреке моје, али држим да је излишно, јер сам рад да сваки тражи по успомени својој, па шат нашао онај моменат, у ком је био сретан.

Још дубља старост.

Ономад у једном друштву много се приповедало о покојном П. који је умро у својој 106. години, и сви признаше да је то дубока старост, коју у данашње време ретко ко дочека.

У друштву је била и једна стара бака, од 80 година. Она се на тај разговор непрестано мргодила и главом тресла. На последак рече: „Е чудне ми старости, 106 година! Да је мој покојни отац жив, он би сад имао 130 година.“

„Да, да,“ примети један шаљивац, „а да вам је деда жив, тај би за цело још старији био.“

* * *

Негда било.

Покојни Кисачки словачки парох Јесенс и један пут је овако у цркви предиковао својој пастви која је почела да застрањује „Кед приђе денъ то страшнох суда, буђе мене пан Бох питать „Кисачки пан фратер, кам сут твоја овци?“ — Ја се буђем чинит, јак би нечул. —

„Кисачки пан фратер, кам сут твоја овци?“

„Ја пак буђем казат“ — те склопивши руке, поче дрхтајућим гласом говорити:

„Просим пекње, пан Бох, ја њемам овци, ја мам лен магарци.“

Спомена ради написао сам овај факат, да га из заборивности истргнем.

Арон.

*

П у с л и ц е.

Ономад један из Вогања и један Новосађанин у мало што се нису потукли око тога питања, чији попа има згодније име, или вогањски (који се зове Себишановић) или новосатски (који се зове Продановић)

„А ко пречи слободан израз, тај је узурпатор“. Тако рече ономад Тисина дромбуља, „Недељни лист“. У прочем то му је добро испало, само што је то требао рећи Анђелићу, који у две дијецезе пречи слободан израз епархијски скупштина.

У пештанским листовима претреса се сад питање, да ли је нужна у Пешти нова клиника за очне болести. О преблаги боже, умидри ји, нека подигну не једну, већ десет очни клиника, не били им се једаред очи отвориле!

Сад, кад је већ граница купљена и цена плаћена, сад говоре продаваоци листови, да се граница не меже тако брзо утеловити, јер ту има фондова и заклада, које ваља пречистити и у ред довести. — То је сасвим логично, да оно што се за 12 година није могло пречистити и у ред довести, да се то не може ни сада тако брзо пречистити и у ред довести. Најбоље би било, да се на те фондове и закладе мете крст, — па би био најчистији рачун. Шта велите, господо опортунаши?

Чим је наша црна калуђерска клика побунила наше свештенике, те се тако направило чудо и покор, — таки је скупштина у Београду покренула питање, да се укине калуђерски сталез. Мени је мило што нашу невољу, електричном брзином осете и браћа преко Саве. И још би већма волео, да останемо у томе доследни.

Мађаре у Дуна Патају ништа друго не боли, и имају само још једину жељу, да се укине полиција; па то ће и да моле на дотичном месту. Ето видиш, саборски одборе, да је у Мађарској слободно свашта желити и молити. За понизно прошете неће ваљда ником бити кожа одерана.

Ово се мора прибележити. Јер таке глупе лажине било од како је света. „Нел. Лист“, познавајући своју публику, није се стидео слагати јој, да је сам цар изјавио своју захвалност онима, који подписују познате адресе из ковнице Германове. Лепо мњење има тај лист о својој публици, кад држи да ће му и то веровати.

Митровчани бацају сада сву кривицу своје погрешке на др. Ђурића. А др. Ђурић требало би да

баци кривицу на добротвора му Саву Текелију, — он је и тако мртав, њему не може ништа шкодити.

У нар. скупштини у Београду било је речи, да-ли да се да Јеремији Караџићу пензија? Ту се многи препираху. Тешко дати, а тешко не дати. Ја би му богме дао пензију, али под тим условом, да не сеје више међу народ ни сановнике ни рожданике.

У ф!

Уф! та ја би неке тате
Посл'о цару у солдате.
Јест, — тако ми моје вере,
А маме би у клостере.
А дечица њина, — јаој,
Нек по свету овом лута; —
Зацело би луда деца
Природнија нашла пута.

* * *

Одговор статуе бана Јелачића.

једном хрв. посланику.

Неки мисле, да сам се ја нашао увређен на оно, што сте ви рекли о мојим очима и ушима. Напротив, — ја вас увећавам, господине, да је то још моја највећа срећа, што имам очи, а невидим (шта се ради око мене), и што имам уши, а не чујем (шта се говори близу мене). — Упрочем, красно је то, што је свет већ толико напредовао, да се сад више о покојницима не мора говорити са пијететом.

С т а р и н е.

Славни археолог Др. Миткереш копајући подрум при зидању своје нове трокатнице наишао је на старе римске плоче са натписима, које не може ни сам да рашчита, те се обраћа овим на научен свет, да се потруди и смисао натписа тихда изнађе.

Натписи гласе:

1.

SECUM. VNOS. TE. PECVNAM. ASTI.

2.

SAMOS. LOGAS. R. BINAS. PASSAVA.

3.

SOCRADES. PLATO. APOLO. VINVM. A. TER. IDA. ES.

4.

MARCVS. V. CICERO. T. QVVM. A. HOMO. TE. LEON. SI. ROMA. PLACE.

5.

AVGVSTO. LIBE... SEV. CAVI. NAM. ML. BECCO.

6.

CICERO. PVV. . VS. EDAMIS, ENANIVS. E.

Ћира. Стари Римљани — Латини — како су били пророчанска духа, мора бити да су још онда (кад су живели) имали ту визију, да ће министар Тиса кадгод ударити потрошарину на пиво, и на то, мора бити да су се страшно церили.

Спира. А по чему ти то судиш? —

Ћира. По томе, што су пиву дали име: цевизија.

Ћира. Спира брата, ја сам љубопитљив човек, а ти си досетљив човек. Ја сам тебе више пута изненадио са мојим питањима, а ти си мене изненадио са твојим одговорима. Сад ја тебе питам, нашто вама у Новоме Саду две српске штампарије?

Спира. То ће бити сигурно нато, да се може „Касија царица“ штампати у Фуксовој штампарији.

Ћира. Доста, доста, сад знам више него што ми је требало.

Спира. А шта знаш?

Ћира. Сад знам и то, нашто су нам у Новоме Саду две српске књижаре, т. ј. да можемо и ми све потребне књиге куповати у Фук—

Спира. Ћути, — бог те видео! Нисам хтео да на то изађе.

Ћира. А шта ћу му ја, кад само на то излази.

Ћира. Је-ли, богати, кад падају четрдесет мученика?

Ћира. То ти не знам казати, док не би видио у календару. Него знам, кад падају четрдесетидве мученице.

Ћира. Ћути, болан, то знам и ја, — и без календара.

Ћира. А је-ли молим те, зашто Недељни лист кад спомене патријарха он вели „свети патријар свети Прокопије“?

Спира. Е па тима је људима и сама реч „светиња“ најгоднија за шалу и подсмеј. То су ти клерикалци.

И з ј а в а.

Неки, који ме скроз познају, чуде се и смеју, како сам могао и ја потписати своје патријару сведоџбу слабоумља. А као зашто да не! Није ни мени нико дао сведоџбу мудрости. Па то је мило за драго. Ето вам, зашто сам се потписао и ја.

Prod. . . aldozár.

П и т а њ е.

Кад ми се подере нова (плаветна) банка, с које стране да пљунем па да је залепим? (Б. Ј.)

Грађа за мађарски буквар.

CLXXIX

Строгост зову **сигор**:
— Ферцерунг се плаћа
Кад се пије кава;
Сигурију можеш
Добит и — бадава.

CLXXX.

Ми кажемо: *фаво*,
Мађар вели: **мано**;
Хеј добро би било,
Моја слатка рано,
Кад би нас се *фаво*
Већ једаред *ман'о*.

CLXXXI.

Мађар здраво воли коње
Не воли их тако нико,
Он је ш њима тако нежан,
И *ждребету* каже: **чио!**

CLXXXII.

На радиност ваља
Помишљати стално;
— Мађар вели за радиност,
То је: **излет** само!

CLXXXIII.

Цео мађарски род
Начин зове **мод**;
Остане-ли дуго још
Начин тај у *моди*,
Не верујем да ће добрим
Плодом да уроди.

CLXXXIV.

Кад је ксгод *вес'о*
Мађар каже: **мулат**;
И заиста, — најбоља је плата
Народних *мулата*

CLXXXV.

Ми кажемо *садашњост*
Мађар каже: *јелен*
— Лепа реч је, ко је чује,
— Мудра реч је, ко је схвати;
Јелен може брзо, брзо,
Здраво брзо протрчати.

CLXXXVI

Намера је: **сандие**
— *Сан* је *дика*
За песника;
Ал ко тражи своја права
Онај пита; Где је *јава*!*)

*) Јава је у Азији, међу суданским инзулама на источно индијском архипелагу. — У прочем не пита се где је већ каква је јава? Слагач.

У Ш Т И П Ц И.

□ У Н. у Бачкој ухватише једног швиндлера, који је преварио преподобног госп. Б. и подметнуо му да незнано потпише векслу од 10.000 ф. Швиндлер је употребио „книф“ и рекао господину Б. да је — адреса, овај онда наравно није читао, него потпише негледуш и тако ће сад имати кубуре.

* * *

§. Мадарас пита на мађ. сабору Трефора о кикиндском капелану: нећеш ли га направити „ешперешом?“ Но Мадарас ваља да зна, да се наши „ешпереша“ сами од своје воље праве, није ни овог нашег Трефор натерао.

* * *

= Кад је Трефор одговарао Сабовљевићу на мађарском сабору, а туда прошла улицом нека раја, те певаше случајно песму: „Родила мајка ше пртљу, ше пртљу!“

* * *

Господ Православнић пре него што је узео да чита ону злогласну адресу попио је девет флаша маријацелских капљица за стомак.

* * *

○ Некакав Алаксовић Пал у Шајкашкој постао је „брифтрогер“, те разноси неке адресе. Нека пази да му когод не удари печат.

А кад ћемо ове подписе читати?

Потписани објављујем, да путем штампе издајем енциклопедију свију богословских наука у 10 свезака, на чему сам многогодишњом штудијом 40 година радио (или имао каде радити).

(Боже)Сахранић Шандор с. р.

*

Како настаје часни пост, то за дужност своју пастирску сматрам, да моје стадо сваке недеље и свеца језгровитим словом поучим, што овим јављам мојим милим и оданим. Шмалта Пал с. р.

*

Како сам и онако бадавација, то сам наумио, да бар купим претплатнике на наше црквене, школске и народне листове и добре књиге; ко се дакле жели претплатити нека се на мене обрати.

Поклоњеновић Ђерђ с. р.

*

У идућу недељу држаћу као и сваке идуће недеље говор „О умерености у јелу и пићу“; место предавања биће код добрих наших газда на салашима.

Попијевић Јанош с. р.

*

Рад сам да се од сада бавим „пчеларством“ и садењем „воћака“ (пре се нисам сетио) и с тога немам више времена на потписивање никаквих „либсбрифа“.

Ајмашановић Мојзеш. с. р.

Младом песнику.

(С немачког.)

Млад песниче, душе меке,
Срца чила, пуна жара,
Ти послушај овај савет
Једног старог практичара.

Сад је твоје златно време,
Сад је дивно прамалеће, —
Ал не иди слушат' тице,
Ал ти не ид' гледат' цвеће!

Место да се зором шећеш
И уживаш мајске зраке,
И да гледаш у даљину,
И да гледаш у облаке, —

Сад, с пролећа, док је воља,
Док је снага још на влади,
Сад, с пролећа, седи пиши,
Неуморно пиши, ради!

Што у глави твојој свиће,
Што у срцу твојем дупа,
Све то стави на хартију,
— Та хартија није скупа.

Дивне снове свога нада,
Уздисаје својих сета,
На хартију све то стави,
Макар било сто тестета.

Пиши лирски, пиши епски,
— Што год душом твојом лети, —
Пиши драме и новеле,
Доћ' ће време — требаће ти.

Доћ' ће зима, — соба хладна, —
А ти болан, блед у лицу;
С дел'ма својим тад ћеш моћи
Заложити вуруницу

— м —

Н о в р е ч н и к.

(Исправљен у логичном смислу).

- Безјак. — (Човек, који нема јаке на капуту).
Горила. — (Угашена свећа).
Малвина. — (Кад се калуђеру умали мертик, — што упрочем врло ретко бива).
Смесице. — (Сланина и кожура).
Полаженик. — (За кога се тек говори, да ће се оженити).
Самоубица. — (Који само убије а не опљачка).
Караула. — (Човек који је од оне клике, која је црна и споља и изнутра).
Клипан. — (Кога вежу за лицу).
Окарина. — (Две и вртаљ фунте буњевачка рена).

Досетке, наивности и др. из дечија света.

(Продужење из лавске године).

Г. мајор Н. у Смедереву има красну девојчицу, коју свако воли, ко ју год познаје. Једаред ће они да вечерају у својој башти. Лепо је вече било, полумесец сијао је на небу. Тад ће мала (не знам јој име) запитати: „Је-ли, мати, шта ћемо ми сад да радимо?“ — „Сад ћемо, душо, да вечерамо.“ — „А зашто ми да вечерамо, код бога још није ни фруштуковао?“ — „А по чему ти судиш, да бога још није фруштуковао?“ — дете пружи прстићем на полумесец и рече: „Па ено, његова кифла још стоји тамо горе!“

У школи ономад је баш учитељ приповедао деци о пустињи Сахари, како је то грдна пустилина, као нека клетва божија, какав је ту песак, какви ветрови, какве беде и невоље и т. д. То је све слушао мали Ђока пажљиво. Па кад је дошао кући, он запита свога оца: „Је-ли татице, ди се родио наш господин прота Захарић?“ — Отац му одговори: „Незнам, сине, мислим да се родио у Новом Саду. А зашто ти то питаш!“ — „Е да!“ зачуди се Ђока, — „а ја сам мислио да се он родио у пустињи Захари!“

(NB. Ово је сушта истина).

Приповедала ми је гђа. Н. нешто из свога детињства. „Ми смо, вели, као деца држали, да је то неки природни закон, да оно дете, које мачка после лизања свога прво погледи, да то дете мора бити бијено. Али је тако обично и бивало. Кад се мачка лизала, ја и моја сестра таки смо побегле у буџак. А кад би мачка своје лизање свршила, онда ја мојој сестри кажем: на тебе је погледала! А она одговори: Није већ баш на тебе. Ја почнем плакати, она почне врискати, читаво чудо у соби. На то дође баба Јула па удри и по мени и по мојој сестри. И тако је то редовно бивало, да смо после лизања мачкиног обе биле бијене.“

Безубић и Глуварић.

Глуварић. Па шта је, бога ти било на дневном реду у скупштини, кад си ономад био у Београду? Безубић. Бонтутов Antrag.

Глуварић. Е где молим те, — дакле опет неки андрак!

Глуварић. А шта се чује из Пеште?

Безубић. Била је опет нека дебата.

Глуварић. Ебата. Ебата. То није ништа ново. Има-ли што друго ново?

Безубић. Друго не знам. То је и ново и старо.

Безубић. Шта ти велиш о Сермет Ефендији?

Глуварић. О чему шта велим?

Безубић. О Сермету.

Глуварић. Ја га водем, али мора бити црним вином наливен.

Безубић. — Аха, овај мисли да је реч о бермету,

Преводи с латинског.

Vespere. — Пере веш.

Bolus armena. Болу га рамена.

Nec mora. — Нек мора.

Nicotiana. — Ни код цигана.

Die primo. — Ди је примао.

Catalepsia. — Ката лепо сија.

Nec maris ira manet. — Нек се Марија сира мане.

Sine militis use. — Сине миле ти сузе.

Sine colatura. — Син кола тура.

Albumen ovi. — Јовин албум.

Caesar castra loco movit. — Цезар је локао и мотао из кастроле.

Quaro quasato, compote. — Кваран квасац и компоти.

Nec agnoscere videor a vobis. — Неко је видео орах а во је био.

Cum hostem aperte videretis. — Куме Коста опет се дерете ви?

М. Д. С.

Кратак допис.

(Из К. . . . где има још и гори чуда). Код нас је полицај тата; зато, јер је градоначелник мама. А ми као деца ситна, из времена првобитна. Свако с нама шалу дуљи, — где год може ту нас гуљи. И наш касап све се цери, па Ботошком мером мери. Његова је мера прека, — место киле шест дека. Иду тужбе, народ гладан; десет тужба дођу на дан. Народ као нека раја, — моли свога полицаја: „Дедер, поло, мало казни, по цепу га мало мазни, стани на пут том пркосу, — нек и касап зна за го-су!“ — А полицај (правда сушта) нос покуњи, очи спушта: Шта ћу, браћо, шта ћу тужан, — касапу већ много дужан! да га шинем по занату, он ће мене адвокату. Зато нема тамо, аме, — већ трпимо како знамо!“

А касап се само цери, — па све гором мером мери. Зна да му се ништа не сме. Ето ти вам наше песме.

—Б.—

Сцена при попису народа.

Чиновник. Даклем ви велите да сте Србин? Отац. Јесте, ми с опроштењем, велимо да смо Срби.

Чиновник. А ово дете ваше у колевци, је-ли и оно Србин?

Отац. По оцу и матери требало би да је, — али ја више пута не могу ни сам да верујем да је и он Србин.

Чиновник. А зашто?

Отац. Јер то дете плаче и дречи кад га што заболи. А то Срби не раде.

(Н. Л.)

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своме трећем броју за 1881 ове чланке: 1. Песма о песми (са 2 слике) од Чика Јове. 2. Катица и патуљци, бајка (са 2 слике). 3. Тројански рат III. (са сликом). 4. Број „7.“ 5. Мојим друговима, песма М. Ј. Митровића. 6. Шта учини мајмун. 7. Вивак, песма (са сликом) и опис, од Н. 8. Прљави Максим, песма од Чика Нике. 9. Разнолије: а) Сунце и земља; б) Земља, месец и сунце; в) Колико је вредно сунце; г) Саветници; д) Артија за копирање; е) Избор хусарев; ж) Фалисавац; з) Дугајлија. 10. Даштања. 11. Ребус. 12. Решење даштања. 13. Чика Јовина пошта. 14. Нове књиге.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу Dr. Jov. Jovanović Wien, II. Praterstrasse 67. — „Невен“, чика Јовин лист, излази два пут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 фор., на пола године 2 фор. За Србију, Црну Гору и остале крајеве 10 динара или 5 фор. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 нов. на пола године, и шиље се на адресу **Штампарије А. Пајевића** у Новом Саду.

Др-а Милана Јовановића

НАРОДНИ ЛЕЧНИК

КЊИГА ПЕТА

доноси ове популарно написане чланке:

1. Отрови у кући и около куће. I.
2. Како се доје деца без дадиље?
3. Ваља ли носити малену децу?
4. Шта не достаје у женској одећи?
5. Дечије болести. III. Пролив.
6. Темељи човечија здравља. II. кости.
7. Обичаји што нас тару и море.

„Народни Лечник“ излази свака три месеца у књизи од 64 стране, а цена му је за све 4 књиге само 1 фор., поједина књига стоји 30 новч. Ко се са 1 фор. претплати на све четири књиге, шаљемо исте како која изађе о нашем трошку.

Прве четири књиге „Народног Лечника“ укорићене у тврде корице, могу се добити за 1 фор.

Штампарија А. Пајевића,

Наклада „Народног Лечника.“

СРБАДИЈА

ЧАСОПИС ЗА ЗАБАВУ И ПОУКУ

СВЕСКА I.

донела је следеће одабране чланке: 1. „Србадија“. Песма Манојла Ђорђевића Призренца. 2. „Школска икона“. При-

поветка Л. К. Лазаревића. 3. „Шетња после смрти“. Хумореска Милована Ђ. Глишића. 4. „Двоје сирочади“. Приповетка В. Халка. С чешкога превео Манојло Ђорђевић Призренца. 5. „Из науке о језику“. Од Јована Бошковића. 6. „Историја српскога народа“. Написао Венијамин Калаји. С мађарскога превео Гаврило Витковић (Са овлашћењем пишчевим). 7. Листак: Матица Српска. — Музична дела Корнилија Станковића. — Алекса Бачвански. — Дечија представа. —

„Србадија“ излази један пут месечно, сваког 15., у свескама од шест табака у кварт-формату, а стаје за Србију на годину 8 динара, на по године 4 динара, а на четврт 2 динара. Претплата се шаље у плаћеном писму или поштанском упутницом: књијарници Петра Ђурчића у Београд, издавачу „Србадије“. — За Аустро-Угарску Босну, Херцеговину и Црну Гору стаје „Србадија“ годишње 4 фор., на по године 2 фор., а на четврт 1 ф. а. вр. Ради олакшице шаље се претплата из тих крајева, у плаћеном писму или поштакском упутницом, на ову адресу: „Администрацији Србадије“ у Земун (Administration der „Srbadija“, Semlin). — За Русију, Немачку, Францеску и Турску цена је листу 12 динара.

Сваки претплатник нашега часописа добиће у току године уз незнатну доплату једну уметнички израђењу слику као премију.

Ко скупи десет претплатника на „Србадију“ тај добија лисс бесплатно, а ко скупи пет претплатника добија лист у пола цене.

КЊИЖАРА ЛУКЕ ЈОЦИЋА И ДРУГА У Н. САДУ.

КАЛУЂЕР.

ИСТИНА И ПОЕЗИЈА.

Приповетка дра Јована Суботића.

Уверени смо, да ће се пошт. публика наша обрадовати вести, да је уважени српски књижевник др. Ј. Суботић наставио и довршио свога „КАЛУЂЕРА“, који је г. 1874. запчет у „Јавору“, и с великим интересом читао, но у оно доба немогаше г. писац да доврши својега дела због сеобе своје из Н. Сада. Сада је пак приповетка ова довршена и штампана, и изишла је у потписаној наклади. Приповетка има ове одељке: 1. Бал у манастиру. 2. Калуђерски суд. 3. Код адвоката. 4. Експеленција. 5. Дворска комисија. 6. Мало рачуна. 7. Распуће. 8. Deus ex machina. 9. Нов човек. 10. Настојатељ дипломат. 11. Тетка и нећака. 12. Непик како се хоће, него како је суђено. 13. Настојатељ кесеџија. 14. Дух у гостинској соби. 15. Настојатељ крпа. 16. Многа љета уз румску банду. 17. Митрополит Стратимировић. 18. Митрополит Станковић. 19. Манастирска слава. 20. Вечити наместник. 21. Противници на умору. 22. Тестамент сестре. 23. Прости калуђер и патријарх. 24. Где је сад Теофан?

Дело ово није само проста приповест једног догађаја, него слика целе једне стране народног живота. Приповетка је већ изишла, износи 23 штампана табака и стаје 1 фор. 20 новч. (на финој жућкастој хартији 1 ф. 40 новч.)

При већим наручбинама за готов новац дајемо 25 проц. рабата. Књијара Луке Јоцића и др. у Н. Саду.

Штампарија А. Пајевића у Новом Саду.